

[Christmas Møller.]

en Række Omraader omfatter Personer, for hvem Virkningerne af Bestemmelserne, om de bliver til Lov, skal træde i Kraft den 1. Oktober. Derfor, sagde det ærede Medlem Hr. Einer Jensen: det hastede! Det kan jeg naturligvis godt forstaa, at det ærede Medlem siger ud fra sin Opfattelse. Men naar vi behandler dette og andre Lovforslag nu i Rigsdagssamlingens sidste 10—12 Dage, er det virkelig ogsaa berettiget at sige til det ærede Medlem, til Socialdemokratiet: Tal med Regeringen derom! Det haster ogsaa paa en Række andre Omraader, men Regeringen har ladet Tiden gaa, den har undladt at lade Rigsdagen træde sammen og give den tilstrækkelig Tid til at beskæftige sig med disse og andre Spørgsmaal.

Naar man nu spørger sig selv: Hvad er da Aarsagen til, at den højtærede Regering paa dette Omraade har baaret sig saaledes ad, hvad er den egentlige Aarsag til, at den højtærede Socialminister, som jo er saa kyndig, saa at sige den eneste kyndige, paa Sociallovgivningens Omraade, først nu en halv Snes Dage inden den 1. Oktober forelægger denne Sag til Behandling? — ja, saa kan man jo ikke komme til andet Resultat end, at Aarsagen naturligvis er den, at Socialministeren, som ved Siden af andre Egenskaber har en fortrinlig Hukommelse, kan huske meget af det, han gennem Aarene har sagt og skrevet om Socialreformen og har sagt til sig selv: har jeg ikke altid givet Befolkningen den Opfattelse, at naar Socialreformen traadte i Kraft, saa var vi færdige med den stykkevisse Lovgivning? Jeg kan ganske vist pege paa Udtalelser i en og anden Retning, som svækker dette en Smule, som tager et eller andet Forbehold. Men den almindelige Opfattelse, den almindelige Stemning, den almindelige Tone, Farve, som Socialministeren og hans Parti har givet den kommende Socialreform, var dette, at naar denne Reform kom, saa holdt det op. Der er allerede anført Citater, som jeg naturligvis ogsaa har tænkt paa, og jeg vil kun med den højtærede Formands Tilladelse nævne et Citat yderligere. Dette Citat lægger jeg særlig Vægt paa, fordi det er en Udtalelse i Bemærkningerne til et Lovforslag og derfor i ganske særlig Grad er gennemtænkt netop som det, der skal underbygge Forslaget. I Bemærkningerne til Socialministerens Forslag til Lov om forlænget vedtægtsmæssig Hjælp til arbejdsløse Medlemmer af statsanerkendte Arbejdsløshedskasser, fremsat her i Tinget den 3. Juni i Fjor, hedder det — det findes i Tillæg A., Sp. 7405 —:

„Under Forudsætning af, at det af Regeringen forelagte Forslag til Lov om Arbejdsanvisning og Arbejdsløshedsforsikring m. m. gennemføres, vil der herefter være tilvejebragt et Arbejdsløshedsforsikringssystem, som — gennem de Krisefonds, der forudsættes oprettet af Arbejdsløshedskasserne — i nogenlunde normale Tider skulde være egnet til at løse ogsaa de Opgaver, der frembyder sig under *ekstraordinære* Arbejdsløshed, saaledes at særlige Foranstaltninger under saadanne Forhold fremtidig skulde kunne undgaas, forudsat at de i Forslaget til Lov om offentlig Forsorg foreslaaede Ændringer i den almindelige Forsørgelseslovgivning er gennemført.“

Man har vel nok Lov til at sige, at saadan rigtig god er den jo ikke, naar den højtærede Socialminister, 10 Dage inden det foreløbig største Lovværk paa dansk Omraade i dette Aarhundrede skal træde i Kraft, maa komme til os og sige: Foruden Udgifterne ved alle de Bestemmelser, som skal træde i Kraft ved Siden af Arbejdsløshedsloven, skal vi have 18 Mill. Kr. — foreløbig, thi jeg har vistnok Lov til at sige til den højtærede Socialminister, at han jo kun regner med dette Beløb foreløbig; den Maade, hvorpaa man i Bemærkningerne skyder Arbejdsløshedsdirektoratet foran sig med Hensyn til Beregningerne, nævner dettes Beregninger angaaende Udgifterne, giver mig Anledning til at spørge Socialministeren, om han egentlig tror, at disse Beregninger kan holde, om han ikke venter, at Udgifterne snarere bliver betydelig større, om Forslaget træder i Kraft. Derfor maa den højtærede Socialminister jo kunne forstaa, at vi andre, som maaske aldrig har troet saa forfærdelig meget paa Socialreformen og mere har hældet til den Anskuelse, som ogsaa fik Udtryk ved et afsluttende Hjælpekassedelegeretmøde for nylig, synes, at dette Forslag — og jeg nærer ikke nogen som helst Tvivl om, at tillige adskilligt, vi vil opleve i den kommende Tid —, vil være et Udtryk for, hvorledes Alverdens Herlighed forfærdelig hurtigt forgaar. Men Socialministeren er altsaa kommet med sit Forslag, han er kommet med det sent, jeg kan sige utvivlsomt for sent. Socialministeren er kommet med sit Forslag uden paa Forhaand at give Tinget — han eller Ministeriet i det hele — Underretning om, hvad man vil gøre for Beskæftigelsen i Landet i den kommende Tid, og vi er af den Opfattelse, at det vilde være overmaade formaalstjenligt, om den